

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

13. Et Hadriani II. in Carolum Calvum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

viscera, Apostolica invectione ad censuram venire Ecclesiasticam compellat. Vides hic testimonio Regum Galliae, posse Romanos Pontifices de causis Principum temporalibus cognoscere, sententiam proferre, & compellere repugnantes, quod magis etiam ex mox dicendis apparebit. Nam cum idem Lotharius Waldradam pellicem deperiret, eamque, abdicatâ Theutpergâ Reginâ, in thorum recepisset, Nicolaus Papa, nisi protinus resipisceret, non tantum Ecclesiâ, sed etiam Regno se illum amoturum minatus est. Sic enim loquitur: (a) *Non patiamus, te in tantam tui perniciem devolvendum, ut contra nostras definitiones, vel adversus dictam feminam B. Petri confugio prorsus immixtam, agere quoquo modo consentias, cum tibi potius & Regno tuo, quàm Theutperga acquiras omnino dispendium.* Quibus verbis Regni abdicacionem minari Nicolaum non solum Baronius & Spondanus ad an. DCCCLXVI, testantur, sed etiam ipse Lotharius agnovisse videtur, quando in hæc verba (b) reverentiæ & modestiæ plena Nicolao respondit: *Uti Antecessores nostri Sanctissimorum Prædecessorum vestrorum monitis obedierunt, ita nos etiam coram excellentia Apostolatus vestri nos humiliare cupimus; quamobrem cernuo lumine vestram assatim deposcimus Paternitatem, ut dum nos vobis, missisque vestris per omnia obedire volumus, non aliquem nostri DEO miserante consimilem super nos extollere, aut terra præponere vestra libeat Paternitati, ne forte ipsi talem contra moliri velint causam, quam tolerare non valeamus pro Regio munimine, inter nos aliquod scandalum evenire possit. Et infra: Nulli prorsus homini subiecti esse volentes, nisi DEO, & sancto Petro, ac cæteris Sanctis, vestraq; Paternitatis culmini, mi Pater & Domine &c. Vides, profiteri Lotharium, se nulli prorsus homini subiectum esse, nisi sancto Petro, ac cæteris Sanctis; quod utique de subiectione temporali saltem indirecta accipiendum est, si enim de subiectione merè Spirituali intelligas, quis nescit, Reges non solum Pontifici, sed etiam Episcopis, aliisque Sacerdotibus subiectos esse? Rursus illa verba: *Vestram deposcimus Paternitatem, ne aliquem nostri consimilem super nos extollere, aut terra præponere libeat;* aperte significant, & Pontificem minatum esse, & Regem timuisse, ne alius Regno imponeretur.*

XIII. Anno DCCCLXIX. Mortuo Lothario Carolus Calvus ejus Regnum invadit, occupatque assensu Procerum, excluso Ludovico

(a) Epist. Nicol. 51. apud Binn. T. 3 Conc. sect. 2. (b) Epist. Loth. ad Nicol. PP. ex Cod. Treu. ap. Baron. ad ann. 866. n. 43.

vico Imperatore defuncti fratre, ac legitimo Regni hærede. Hadrianus II. qui Nicolao successerat, ubi id intellexit, Legatos ad Carolum mittit, jubetque alieno Regno abstinere, nisi pareat, anathema intendat, infirmatque electionem iniquè peractam. Verba Pontificis ad Regem, & Episcopos apud Aimoinum (a) sunt ista: Regnum quondam Lotharij, quod spiritali filio nostro Ludovico Imperatori hereditario jure debebatur, mortalium nullus invadat, nullus commoveat, nullus ad se flectere conetur; quod si quis præsumat, non solum per nostra auctoritatis ministerium infirmabitur, verum etiam vinculis anathematis obligatus cum Diabolo omnino locabitur. Et infra: (b) Carolus peractâ venatione autumnali ad Monasterium S. Dionysij perrexit, ubi Apostolicos Legatos cum epistolis ad se & ad Episcopos Regni sui directis, terribiliter sibi Regnum quondam Lotharij interdicens, moleste accepit. Et ipse Hadrianus in epistola ad Carolum Regem: Ludovico Casari contra hostes Christiani nominis dimicanti, pro liberatione populi DEI multis laboribus insistenti, & Sarracenorum multitudinem superanti, ut pax fieret, cedere noluisse &c. Et infra: (c) Igitur monemus, & auctoritate Apostolica modis quibus possumus spiritaliter suademus, paternoque affectu præcipimus, ut jam tertio monitus ab invasione Regni Spirituales filij nostri, Christianissimi Principis te subtrahas; nos etenim, nisi saltem nostris parueris monitis, nullo pacto, nulloque prætermittimus ingenio, quo minus nosmet ipsi partes illas petamus, & quod nostri est ministerij penitus peragamus. Vides hic iterum, Romanum Pontificem jus Regibus dicere, & ad quem Regna pertineant, aut non pertineant definire, ac procerum Regni electionem, quòd injusta ea esset, penitus solvere. Sciendum enim est, in Synodo Metensi ab Episcopis & Magnatibus Regni fuisse Carolo delatam Coronam, quorum inter alia sunt etiam hæc verba: (d) Quia voluntatem DEI unanimitate nostrâ videmus, hunc Regni hujus hæredem esse legitimum, cui nos sponte commisimus, vid: præsentem Regem ac Principem nostrum Carolam, ut nobis præsit & proficiet &c. Pontifex ergo Romanus dum Regiam electionem ab Episcopis & Optimatibus factam auctoritate suâ dissolvit, satis ostendit, quid in Reges & Regna possit. Nec obstat, Hincmarum Archiepiscopum Rhemensem, aliòsque Gallia Episcopos obstitisse Pon-

(a) Aimoin. l. 5. c. 24. & 26. (b) Id. l. cit. c. 27. (c) Ep. Hadr. PP. ad Carol. Reg. apud. Baron. anno 870. ex Cod. Petr. Fabr. Parisijs allato. (d) Ex Actis Syn. Met. quam prædatoriam appellârunt.

Pontificis decreto, quorum hæc sensa & verba in epistola Hincmari ad (a) Hadrianum leguntur : *Omne Regnum seculi huius bellio quaritur, victorijs propagatur, & non Apostolicis, vel Episcoporum excommunicationibus obinetur; & scripturam divinam proponunt dicere: Domini est Regnum, & cui voluerit dabit illud: & Dominus Apostolicus Rex & Episcopus esse simul non potest, & sui antecessores Ecclesiasticum Ordinem, quod suum est, & non Rempublicam, quod Regum est, tractaverunt.* Hæc ex Gallorum sententia Hincmarus; non ergo hanc in Pontificibus potestatem admiserunt, imò reiiciunt, damnantque. *Resp.* Mirum non est, si Hincmarus, alijque Episcopi, qui in Concilio Metensi Coronam Carolo imposuerunt, Ludovico abdicato, nunc quòque factum excusent, quid enim aliud expectares à Synodo Prædatoria, qualem hanc Metensem appellarunt? & quem latent Hincmari artificia, & intemperies scribendi? Malè ergo ab irato & offenso, & Regi Carolo adversus Pontificem tot titulis devincto argumentum sumitur. Deinde demus, Gallos obstirisse, ac saltem constar, Hadrianum Pontificem auctoritate suâ in Reges æque ac alios Summos Pontifices usum, & ita falli Maymburgum, qui negat, conaturque inductione ostendere, nunquam id Pontifices ausos esse, quasi verò exempla Zachariæ, Gregorij, Leonis, Stephani, Nicolai, aliorumque ignorentur, qui Regibus imperarunt: frontesque Coronatas Imperio crucis submisere: & in hoc ipso exemplo, quod manibus versamus, quis nescit, Carolum Calvum auctoritate iussuque Joannis Pontificis (quod in Concilio Pontigonensi Galli venerati sunt, non ausi obistere) coronam & Imperium accepisse (b) Ludovico debitum majori natu? Agnovit ergo Gallia hanc Pontificum in Reges potestatem, sed tunc, cum pacata, cum libera passionibus fuit, & ratione, non irâ ad clavum sedente.

XIV. *Anno DCCCXCVIII.* Carolus Simplex Ludovici Balbi filius, cum se imparem videret Tyrannis Galliam occupantibus, præsertim Odoni Comiti Parisiensi, cum quo paulò antè pacem inierat, vires cum Northmannis idolorum cultoribus sociare parat, ac fœdus componere; quod ubi Fulco Rhemorum Archi-Episcopus intellexit, ac Religionem, animasque periclitari

(a) Epist. Hincm. ad Hadr. PP. anno 870. (b) Aimoin. l. 5. c. 31. 32. & 33.